

Afrin (věc C-1/23 PPU)

Datum rozhodnutí: 18. dubna 2023

Závěr: *Právo EU brání vnitrostátní právní úpravě, která pro účely podání žádosti o vstup a pobyt z důvodu sloučení rodiny požaduje, aby se rodinní příslušníci osoby usilující o sloučení rodiny, zejména uznaného uprchlíka, osobně dostavili na diplomatické nebo konzulární zastoupení členského státu příslušné podle místa jejich bydliště nebo pobytu v zahraničí, a to i v situaci, kdy je pro ně nemožné nebo nadměrně obtížné dostavit se na toto zastoupení, aniž je dotčena možnost tohoto členského státu požadovat osobní přítomnost těchto členů v pozdější fázi řízení o žádosti o sloučení rodiny.*

Skutkové okolnosti: Paní X a pan Y, syrští státní příslušníci, uzavřeli v roce 2016 v Sýrii manželství. Mají dvě děti, narozené v letech 2016 a 2018. V průběhu roku 2019 opustil pan Y přes Turecko Sýrii a odcestoval do Belgie, zatímco paní X a jejich dvě děti zůstaly ve městě Afrin nacházejícím se na severozápadě Sýrie, kde se v současné době stále nacházejí. Dne 25. srpna 2022 příslušná belgická správa přiznala panu Y postavení uprchlíka v Belgii. Toto rozhodnutí bylo doručeno advokátovi pana Y e-mailem dne 29. srpna 2022. E-mailem ze dne 28. září 2022 a dopisem ze dne 29. září 2022 zaslaným Cizineckému úřadu, Belgie (dále jen „Úřad“) podal advokát žalobců v původním řízení jménem paní X a dětí A a B žádost o vstup a pobyt z důvodu sloučení rodiny, aby mohli následovat pana Y do Belgie. V této korespondenci žalobci v původním řízení uvedli, že tato žádost byla podána prostřednictvím jejich advokáta u Úřadu, přičemž paní X a její děti se nacházejí ve „výjimečné situaci, která jim fakticky brání dostavit se na belgické diplomatické zastoupení za účelem podání žádosti o sloučení rodiny“, jak vyžadují belgické právní předpisy. Dne 29. září 2022 odpověděl Úřad, že podle těchto právních předpisů není možné podat žádost o vstup a pobyt z důvodu sloučení rodiny e-mailem a vyzval žalobce v původním řízení, aby kontaktovali příslušné belgické velvyslanectví.

Právní stránka: Vnitrostátní ustanovení, které vyžaduje bez výjimek osobní přítomnost rodinných příslušníků osoby usilující o sloučení rodiny pro účely podání žádosti o sloučení rodiny, i když je tato přítomnost

nemožná nebo nadměrně obtížná, porušuje právo na respektování celistvosti rodiny stanovené v článku 7 Listiny, případně ve spojení s jejím čl. 24 odst. 2 a 3. Taková povinnost totiž představuje nepřiměřený zásah do práva na respektování celistvosti rodiny ve vztahu k jistě legitimnímu cíli spočívajícímu v boji proti podvodům v souvislosti se slučováním rodin, a je tak v rozporu s čl. 52 odst. 1 Listiny. Tyto úvahy jsou podpořeny okolností, že řízení o žádosti o sloučení rodiny probíhá po etapách, jak vyplývá ze struktury článku 5 směrnice 2003/86. Členské státy tak mohou v pozdější fázi tohoto řízení požádat o osobní přítomnost rodinných příslušníků osoby usilující o sloučení rodiny, aby zejména ověřily rodinné vazby a totožnost dotčených osob, aniž by bylo nutné ukládat za účelem vyřízení žádosti o sloučení rodiny takovou přítomnost ihned při podání žádosti. Aby však nebyl ohrožen cíl sledovaný směrnicí 2003/86 usnadnit sloučení rodiny a základní práva, která má tato směrnice chránit, musí tento členský stát v případě, že vyžaduje osobní přítomnost rodinných příslušníků osoby usilující o sloučení rodiny v pozdější fázi řízení, usnadnit takovou přítomnost, zejména vydáním konzulárních dokladů nebo průkazů, a omezit na to, co je nezbytně nutné, počet přítomností. Přísluší mu tak stanovit možnost provádět ověření rodinných vztahů a totožnosti vyžadující přítomnost těchto rodinných příslušníků na konec řízení a pokud možno současně s případným vydáním dokladů opravňujících ke vstupu na území dotyčného členského státu.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 16. července 2020, *État belge (Sloučení rodiny – Nezletilé dítě)*, C-133/19, C-136/19 a C-137/19, EU:C:2020:577, ze dne 13. března 2019, *E.*, C-635/17, EU:C:2019:192.

Relevantní právní úprava: Článek 5 odst. 1 směrnice Rady 2003/86/ES o právu na sloučení rodiny ve spojení s článkem 7 a čl. 24 odst. 2 a 3 Listiny základních práv Evropské unie.

BVAEB (Adaptation des pensions de retraite) (věc C-52/22)

Datum rozhodnutí: 20. dubna 2023

Závěr: *Právo EU nebrání vnitrostátní právní*

úpravě, která stanoví, že za účelem postupného sblížení důchodového systému úředníků s obecným důchodovým systémem dochází k první úpravě výše starobního důchodu jedné kategorie úředníků od druhého kalendářního roku následujícího po vzniku nároku na důchod, zatímco u jiné kategorie úředníků k uvedené úpravě dochází od prvního kalendářního roku následujícího po vzniku uvedeného nároku.

Skutkové okolnosti: BF, narozený v roce 1958, odešel dne 1. července 2020 do důchodu z rakouské veřejné služby. Rozhodnutím ze dne 2. prosince 2020 stanovila BVAEB starobní důchod BF v hrubé měsíční výši 4 455,43 eur. Uvedená částka byla určena na základě tzv. „souběžného“ výpočtu, podle kterého se jedna část starobního důchodu – vážená podle rozdělení dob služby dosažených před rokem 2005 nebo po něm – vyplácí na základě PG z roku 1965, zatímco druhá část se vyplácí na základě APG (dále jen „souběžný výpočet“). BF požádal dopisem ze dne 26. února 2021 BVAEB o přepočítání hrubé měsíční částky svého starobního důchodu od 1. ledna 2021 z důvodu, že se považoval za znevýhodněného oproti bývalým spolkovým úředníkům, kteří pobírali důchod stanovený pouze na základě APG, jehož výše byla bezodkladně upravena od prvního nového roku pobírání důchodu, zatímco důchod BF, jenž byl stanoven na základě souběžného výpočtu, má být upraven až od 1. ledna druhého roku následujícího po vzniku nároku na starobní důchod, v daném případě dne 1. ledna 2022.

Právní stránka: Rozdíly v zacházení na základě věku nepředstavují diskriminaci, jestliže jsou v souvislosti s vnitrostátními právními předpisy objektivně a rozumně odůvodněny legitimními cíli, zejména legitimními cíli politiky zaměstnanosti, trhu práce a odborného vzdělávání, a jestliže prostředky k dosažení uvedených cílů jsou přiměřené a nezbytné. Lze mít za to, že cíle spočívající v zajištění udržitelného financování starobních důchodů a ve snížení rozdílu mezi výší důchodů financovaných státem představují legitimní cíle sociální politiky, které jsou prosty jakékoli diskriminace na základě věku. Pokud jde o přiměřenost a nezbytnost, tak vnitrostátní právní úprava z roku 2022 má za následek kompenzaci nevýhod, jež musí snášet spolkoví úředníci, kteří odešli do důchodu po 1. lednu 2022, z důvodu reforem důchodového systému a nižších úrovní důchodů v porovnání se spolkovými úředníky, kteří odešli do důchodu dříve, čímž se snižují rozdíly mezi těmito úrovněmi důchodů. Je tedy třeba dospět k závěru, že postavení režimů úpravy

starobních důchodů na roveň může představovat legitimní cíl politiky zaměstnanosti a trhu práce, který může ve smyslu čl. 6 odst. 1 směrnice 2000/78 na přechodné období odůvodnit rozdílné zacházení na základě věku mezi spolkovými úředníky, kteří odešli do důchodu před 1. lednem 2022, nebo po tomto datu, pokud jde o roční úpravu výše jejich starobního důchodu.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 15. dubna 2021, *Olympiako Athlitiko Kentro Athinon*, C-511/19, EU:C:2021:274.

Relevantní právní úprava: Článek 2 odst. 1 a odst. 2 písm. a) a b), jakož i čl. 6 odst. 1 směrnice Rady 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání.

Starkinvest (věc C-291/21)

Datum rozhodnutí: 20. dubna 2023

Závěr: Soudní rozhodnutí, kterým se dlužníkovi ukládá povinnost zaplatit v případě budoucího porušení příkazu ke zdržení se určitého jednání penále, a které tedy s konečnou platností nestanoví výši tohoto penále, nepředstavuje rozhodnutí, na jehož základě má uvedený dlužník uhradit pohledávku, takže věřitel, který navrhuje vydání evropského příkazu k obstavení účtů, není zproštěn povinnosti předložit důkazy dostatečné k tomu, aby soud, u kterého je podán návrh na vydání tohoto příkazu, přesvědčil, že pravděpodobně uspěje ve věci své pohledávky vůči dlužníkovi.

Skutkové okolnosti: Rozsudkem obchodního soudu v Lutychu, Belgie, ze dne 3. září 2013, který byl potvrzen rozsudkem odvolacího soudu v Lutychu, Belgie, ze dne 6. ledna 2015, bylo společností Soft Paris a Soft Paris Parties – pod hrozbou uložení penále ve výši 2 500 eur za každé porušení povinnosti – nařízeno mimo jiné i to, aby přestaly na území Beneluxu uvádět na trh své výrobky a služby označené slovní ochrannou známkou SOFT PARIS. Dne 27. dubna 2021 podala společnost Starkinvest návrh na vydání platebního rozkazu k úhradě částky 86 694,22 eur, z toho 85 000 eur jako penále za období od 24. března do 27. dubna 2021.

Právní stránka: Výklad čl. 7 odst. 2 nařízení č. 655/2014, podle něhož by rozhodnutí o uložení povinnosti zaplatit teoreticky stanovitelnou částku, jejíž přesná výše je ale i nadále nejistá, představovalo „rozhodnutí, na jehož základě má dlužník uhradit pohledávku“, by mohl narušit rovnováhu, která spočívá ve vyvažování zájmů věřitele, který usiluje o vydání příkazu k obstavení, a zájmů

dlužníka na tom, aby se zabránilo zneužití takového příkazu. Požadavek, aby byla stanovena přesná výše pohledávky, která má být vymáhána, a aby tedy byla výše penále stanovena před doručení příkazu k obstavení, je tudíž odůvodněn potřebou dodržovat odpovídající rovnováhu mezi zájmy věřitele a zájmy dlužníka. V tomto ohledu je třeba připomenout, že belgické právo se tím, že v oblasti penále uplatňuje ustanovení přijatá po schválení Úmluvy Beneluxu o jednotném právu upravujícím penále, která byla podepsána v Haagu dne 26. listopadu 1973, liší od pravidel platných v ostatních členských státech. K nápravě obtíží, které by mohly vyplynout z rozdílů mezi právními předpisy členských států v této otázce, bylo do článku 43 Úmluvy ze dne 27. září 1968 o soudní příslušnosti a výkonu rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 1972, L 299, s. 32) vloženo zvláštní ustanovení, a sice pravidlo, podle něhož jsou „cizí soudní rozhodnutí o zaplacení penále v dožádaném členském státě vykonatelná pouze tehdy, jestliže je výše penále s konečnou platností stanovena soudy členského státu původu“. Toto pravidlo bylo převzato ve stejném znění do článku 49 nařízení Rady (ES) č. 44 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (Úř. věst. 2001, L 12, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 42) a v současné době se v podstatě nachází v článku 55 nařízení č. 1215/2012. I když nařízení č. 655/2014 rovnocenné pravidlo týkající se penále neobsahuje, nelze z toho vyvodit, že úmyslem unijního normotvůrce bylo vyloučit penále z působnosti tohoto nařízení. Článek 48 písm. b) uvedeného nařízení totiž stanoví, že tímto nařízením není dotčeno nařízení č. 1215/2012. Kromě toho je třeba podotknout, že požadavek, aby byla stanovena přesná výše pohledávky, která má být vymáhána, a aby byla předem stanovena výše penále, je nejen v souladu s cílem efektivity, který sleduje nařízení č. 655/2014, ale odpovídá i vyvažování zájmů prováděnému tímto nařízením.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 9. září 2015, *Bohez*, C-4/14, EU:C:2015:563.

Relevantní právní úprava: Článek 7 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 655/2014, kterým se zavádí řízení o evropském příkazu k obstavení účtů k usnadnění vymáhání přeshraničních pohledávek v občanských a obchodních věcech.

Ocidental – Companhia Portuguesa de Seguros de Vida (věc C-263/22)

Datum rozhodnutí: 20. dubna 2023

Závěr: *Je-li ujednání pojistné smlouvy týkající se vyloučení nebo omezení krytí pojištěného rizika, s nímž se dotýčný spotřebitel nemohl před uzavřením této smlouvy seznámit, kvalifikováno vnitrostátním soudem jako zneužívající, je tento soud povinen toto ujednání nepoužít, aby vůči tomuto spotřebiteli nevyvolávalo závazné účinky.*

Skutkové okolnosti: LP a její manžel uzavřeli úvěrovou smlouvu s Banco de Investimento Imobiliário SA (dále jen „banka“). V tomto rámci přistoupili ke skupinové pojistné smlouvě (dále jen „pojistná smlouva“) sjednané mezi touto bankou jakožto pojistníkem a společností Ocidental, pojišťovnou, podle níž je posledně uvedená společnost povinna platit splátky na základě této úvěrové smlouvy v případě trvalé pracovní neschopnosti LP. V průběhu plnění uvedené úvěrové smlouvy se LP ocitla ve stavu trvalé pracovní neschopnosti. Ocidental nicméně odmítla plnit tuto pojistnou smlouvu, jelikož tato smlouva byla neplatná z důvodu nesprávných nebo neúplných prohlášení o zdravotním stavu LP v okamžiku uzavření uvedené pojistné smlouvy. Ocidental se rovněž dovoľovala použitelnosti ustanovení posledně uvedené smlouvy, jež stanoví vyloučení krytí rizika trvalé pracovní neschopnosti pojištěného v důsledku nemoci předcházejících uzavření téže pojistné smlouvy.

Právní stránka: Kdyby měl předkládající soud po posouzení okolností projednávaného případu za to, že v projednávané věci Ocidental v rozporu s požadavkem poctivosti nemohla při dodržení požadavku transparentnosti ve vztahu k LP rozumně očekávat, že LP bude po individuálním vyjednávání souhlasit s dotčenými smluvními ujednáními, bude muset tento soud dospět k závěru, že tato ujednání jsou zneužívající. Platí totiž, že jakmile je určité ujednání prohlášeno za zneužívající, a tedy neplatné, má vnitrostátní soud povinnost v souladu s čl. 6 odst. 1 směrnice 93/13 toto ujednání nepoužít, aby vůči spotřebiteli nevyvolávalo závazné účinky, vyjma případu, kdy s tím spotřebitel nesouhlasí. V projednávané věci by z toho vyplývalo, že ustanovení o vyloučení nebo omezení krytí pojištěného rizika by nebylo možné vůči LP uplatňovat. Tento závěr by nemohl být zpochybněn takovou vnitrostátní právní úpravou, jako je právní úprava uvedená předkládajícím soudem, podle níž pojistník, který nesplnil informační povinnost o smluvních

ujednáních, jež pro něj vyplývá z této právní úpravy, může být povinen nahradit škodu vyplývající z takového neposkytnutí informací, avšak nemožňuje obnovit právní a faktickou situaci, ve které by se nacházel spotřebitel, kdyby měl nárok na toto krytí. Uvedená právní úprava, která se týká důsledků tohoto neposkytnutí informací v oblasti občanskoprávní odpovědnosti, nemůže mít vliv na nemožnost dovolávat se smluvního ujednání kvalifikovaného jako zneužívající vůči spotřebiteli na základě směrnice 93/13. Nemožností namítat vůči spotřebiteli takové smluvní ujednání kvalifikované jako zneužívající však nejsou dotčeny případné důsledky, pokud jde o občanskoprávní odpovědnost pojistníka vůči pojistiteli, vyplývající z toho, že pojistník spotřebitele o tomto ujednání neinformoval.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 16. července 2020, *Caixabank a Banco Bilbao Vizcaya Argentaria*, C-224/19 a C-259/19, EU:C:2020:578, ze dne 12. ledna 2023, *D. V. (Odměna advokátů – Zásada hodinové sazby)*, C-395/21, EU:C:2023:14.

Relevantní právní úprava: Článek 3 odst. 1 a články 4 až 6 směrnice 93/13 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách.

Bayerische Motoren Werke (věc C-192/22)

Datum rozhodnutí: 27. dubna 2023

Závěr: *Právo EU brání vnitrostátní právní úpravě, která stanoví, že nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok, který pracovník nabyt na základě výkonu své práce v rámci režimu zaměstnání na částečný pracovní úvazek v předdůchodovém věku, zanikne na konci roku, k němuž se nárok na dovolenou vztahuje, nebo k pozdějšímu datu, pokud pracovník nemohl z důvodu nemoci vyčerpat tuto dovolenou před fází pracovního volna, a to i v případě, že se nejedná o dlouhodobou nepřítomnost.*

Skutkové okolnosti: FI byl od roku 1986 do 30. září 2019 zaměstnán u společnosti Bayerische Motoren Werke. FI je od 1. října 2019 důchodcem. Na konci roku 2012 se FI a Bayerische Motoren Werke v rámci progresivního důchodového systému dohodli na změně pracovního poměru na pracovní poměr na částečný úvazek v rámci progresivního důchodového systému. Za těchto podmínek bylo stanoveno, že FI bude pracovat od 1. února 2013 do 31. května 2016 a bude mu

příznáno období pracovního volna od 1. června 2016 do 30. září 2019. FI čerpal dovolenou od 4. do 25. května 2016, aby vyčerpal zbývající část dovolené za rok 2016. Jelikož však byl v průběhu tohoto období nemocen, nemohl do konce května 2016 vyčerpat dva dny a dvě třetiny dne dovolené.

Právní stránka: Okolnosti, které nastaly ve věci v původním řízení, nemohou odůvodnit výjimku ze zásady stanovené v článku 7 směrnice 2003/88, podle níž nabytý nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok nemůže zaniknout uplynutím referenčního období nebo období převoditelnosti stanoveného vnitrostátním právem, pokud pracovník nemohl čerpat dovolenou. V tomto ohledu je třeba zaprvé uvést, že v projednávaném případě se nejedná o dlouhodobou nepřítomnost ze zdravotních důvodů nebo o takovou nepřítomnost, která zahrnuje několik po sobě jdoucích referenčních období, ale o velmi omezené období, dva dny a dvě třetiny jednoho dne, za které FI nemohl čerpat dovolenou. Zadruhé nemožnost vyčerpat získanou nabytou dovolenou nevyplývá z dlouhodobé nepřítomnosti pracovníka z důvodu nemoci, ale ze skutečnosti, že zaměstnavatel zprostil pracovníka povinnosti pracovat. Zatřetí je sice pravda, že nepřítomnost zaměstnance ze zdravotních důvodů je pro zaměstnavatele nepředvídatelná, avšak obvykle není nepředvídatelná skutečnost, že taková nepřítomnost může tomuto pracovníkovi případně zabránit v tom, aby vyčerpal nárok na dovolenou za kalendářní rok, pokud se jedná o pracovní poměr na částečný úvazek v rámci režimu zaměstnání na částečný pracovní úvazek v předdůchodovém věku. Zaměstnavatel totiž může takové riziko vyloučit nebo snížit tím, že s pracovníkem dohodne, že svou dovolenou vyčerpá včas. Konečně začtvrté, nárok na dovolenou za kalendářní rok představuje pouze jednu ze dvou složek nároku na placenou dovolenou za kalendářní rok jakožto základní zásadu sociálního práva Unie, přičemž druhou složkou je finanční náhrada, na kterou má pracovník nárok, pokud pracovník nemůže čerpat dovolenou z důvodu ukončení pracovního poměru. Odepřít pracovníkovi, který v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, nemohl uplatnit nárok na placenou dovolenou za kalendářní rok před ukončením jeho pracovního poměru, z důvodu neočekávané okolnosti, jakou je nemoc, jakékoli právo na takovou finanční náhradu by znamenalo zbavit právo stanovené v článku 7 směrnice 2003/88 ve spojení s čl. 31 odst. 2 Listiny jeho obsahu.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 22. listopadu 2011, *KHS*, C-214/10, EU:C:2011:761, ze dne 29. listopadu 2017, *King*, C-214/16, EU:C:2017:914.

Relevantní právní úprava: Článek 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/88/ES o některých aspektech úpravy pracovní doby ve spojení s čl. 31 odst. 2 Listiny základních práv Evropské unie.

BVAEB (Montant de la pension de retraite) (věc C-681/21)

Datum rozhodnutí: 27. dubna 2023

Závěr: *Právo EU při neexistenci naléhavého obecného zájmu brání vnitrostátní právní úpravě, která za účelem odstranění diskriminace na základě věku stanoví, že systém starobního důchodu kategorie úředníků, jež byla dříve zvýhodněna vnitrostátními právními předpisy týkajícími se nároků na starobní důchod, je se zpětnou účinností postaven na roveň systému starobního důchodu kategorie úředníků, která byla dříve znevýhodněna týmiž právními předpisy.*

Skutkové okolnosti: BB, narozená v roce 1946, odešla do důchodu z veřejné služby dne 31. prosince 2011. Rozhodnutím ze dne 9. května 2012 stanovila BVAEB její starobní důchod na hrubou měsíční částku 3 079,57 eur. S účinností od 1. ledna 2014 byl starobní důchod BB valorizován a zvýšen na hrubou měsíční částku 3 128,84 eur. Dopisem ze dne 20. května 2015 BB toto rozhodnutí u BVAEB napadla a žádala, aby jí byla rozhodnutím stanovena hrubá měsíční částka starobního důchodu, na kterou měla od 1. ledna 2015 nárok, a aby jí byl vyplacen nedoplatek důchodu. BB v tomto ohledu zejména tvrdila, že použití tohoto ustanovení je v rozporu s článkem 2 směrnice 2000/78, jelikož znevýhodňuje starší úředníky (narozené před 1. lednem 1955) oproti

mladším úředníkům (narozeným 1. ledna 1955 nebo později), pokud jde o zvýšení částky starobních důchodů.

Právní stránka: Zásada právní jistoty obecně brání tomu, aby byl aktu, kterým se provádí unijní právo, přiznán zpětný účinek. Ten lze přiznat jen výjimečně, pokud to vyžaduje naléhavý obecný zájem a pokud je náležitě respektováno legitimní očekávání dotčených osob. Pokud jde zaprvé o požadavek naléhavého obecného zájmu, je třeba uvést, že riziko závažného zásahu do finanční rovnováhy dotčeného důchodového systému může představovat takový požadavek. Uplatněné úvahy patrně nejsou dostatečné k odůvodnění toho, že retroaktivní postavení důchodového systému úředníků patřících do dříve zvýhodněné kategorie na roveň důchodovému systému úředníků patřících do dříve znevýhodněné kategorie bylo nezbytné k tomu, aby se zabránilo závažnému zásahu do finanční rovnováhy dotčeného důchodového systému. Pokud jde zadruhé o respektování legitimního očekávání dotčených osob, je třeba připomenout, že z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že podle vnitrostátního práva pouze „neoprávněně obdržené dávky (přeplatky) musí být v rozsahu, v němž nebyly obdrženy v dobré víře, vráceny spolkovému státu“. Z toho vyplývá, že vnitrostátní právní úprava dotčená v původním řízení může respektovat legitimní očekávání dotčených osob.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 13. února 2019, *Human Operator*, C-434/17, EU:C:2019:112.

Relevantní právní úprava: Článek 2 odst. 1 a odst. 2 písm. a), jakož i čl. 6 odst. 1 směrnice Rady 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání.

Zpracoval: Jan Tlamycha